

Prokletí Akkadu

1–9) Když Enlilův hněvivý pohled porazil Kiš jako nebeského býka,
srazil dům urucký do prachu jako silného býka,
a když Enlil daroval vládu a kralování
od jihu až po vysočinu Sargonovi, králi Akkadu,
tehdy svatá Inana založila svatyni v Akkadu
jako své vznešené ženské sídlo,
ustanovila trůn v Ulmaši.

10–24) Jako mladík, který poprvé buduje dům,
jako dívka zakládající ženské sídlo,
svatá Inana nespala, aby zajistila zaopatření pro skladiště,
aby obydlí byla zřízena ve městě,
aby jeho lid jedl vybraný pokrm,
aby jeho lid pil vybrané nápoje,
aby ti, kteří při obřadech provádějí očištnou lázeň,
se radovali na nádvořích,
aby se lid shromažďoval na místech oslav,
aby přátelé hodovali pospolu,
aby cizinci kroužili kolem jako vzácní ptáci na nebesích,
aby Marchaši dodávalo svůj tribut,
aby opice, silní sloni, vodní buvoli, vzácná zvířata,
ušlechtilí psi, lvi, horské gazely a ovce s hustou vlnou
se tísnilo na veřejných prostranstvích.

25–39)

Naplnila pak sýpky Akkadu zlatem místo obilí,
naplnila jeho sýpky stříbrem místo bílé pšenice,
dodala měď, cín a bloky lapisu lazuli do jeho sýpek
a zapečetila zvenčí jeho sklady.
Obdařila jeho stařeny dobrými radami,
obdařila jeho starce výmluvností.
Obdařila jeho dívky zábavou,
obdařila jeho mladíky silou k boji,
obdařila jeho maličké radostí.
Chůva, která pečovala o náčelníkovy děti, hrála na nástroj algarsur.
Středem města zněly bubny, za městem (zněly) flétny a nástroje zamzam.
Jeho přístav, kde kotvily lodě, byl pln jásotu.
Všechny cizí země spočívaly ve spokojenosti, a jejich lid byl šťasten.

40–56) Jeho král, pastýř Narám-Sín,
na svatém trůnu Akkadu jako zářící světlo vycházel.
Jeho hradba jako hora sahala až k nebesům.
Bylo to, jako když Tigris vplouvá do moře,
když svatá Inana otevřela jeho městské brány
a dala Sumeru přivážet jeho poklady na lodích.
Horalé z Martu, lidé, kteří pěstovat obilí neumějí,
čilá dobytčata a kůzlata pro ni přinášeli.

Obyvatelé Meluchchy, lidé z černé země,
jí přinášeli vzácné zboží.
Elam a Subir pro ni přivázely náklady zboží,
jako kdyby byli nákladními osly.
Všichni místodržitelé, chrámoví správci i účetní z Guedeny
pravidelně dodávali měsíční a novoroční obětiny.
Jakou únavu to vše přinášelo u městských bran Akkadu!
Svatá Inana stěží dokázala přijímat všechny tyto obětiny.
Jako kdyby patřila k (tamním) měšťanům,
přála si položit základy chrámu.

57–65)

Avšak výrok přicházející z Ekuru přinesl tíseň.
Kvůli Enlilovi se celý Akkad třásl, a děs přepadl Inanu v Ulmaši.
Opustila město a navrátila se do svého domova.
Svatá Inana opustila svatyni v Akkadu,
jako když dívka opouští příbytek žen.
Jako válečník, který spěchá ke svým zbraním,
odňala městu dar boje a války a předala ho nepříteli.

66–76)

Ještě nepřešlo dní pět, dní deset,
a Ninurta si vzal drahokamy vládcovství,
královskou korunu, emblém a královský trůn určený Akkadu
zpět do své (svatyně) Ešumeša.
Utu odňal městu výmluvnost.
Enki mu odebral moudrost.
An vznesl do středu nebes hrůzu, která sahá až k nebi.
Enki vyrval jeho kůl z Abzu.
Inana mu odebrala jeho zbraně.

77–82)

Život svatyně Akkadu byl přiveden ke konci,
jako kdyby to byla jen rybka v hlubokých vodách,
a všechna města se na to dívala.
Jako silný slon ohnul svůj hřbet k zemi,
zatímco oni všichni (tj. cizí města) zvedli rohy jako silní býci.
Hlava mu klesla k zemi jako umírajícímu drakovi
a oni společně ho připravili o čest jako v (prohrané) bitvě.

83–93)

Narám-Sín spatřil ve snovém vidění,
že Enlil nenechá království Akkadu spočinout v poklidném, trvalém sídle,
že učiní jeho budoucnost nepříznivou,
že roztřeše jeho chrámy
a že rozptýlí jeho poklady.
Pochopil smysl snu, avšak nepromluvil slova,
a nemluvil o tom s nikým.
Kvůli Ekuru oblékl smuteční šat,
přikryl svůj vůz rákosovou rohoží,

vytrhl rákosový baldachýn ze své slavnostní bárky
a odložil své královské emblémy.
Narám-Sín tak vytrval po sedm let.
Kdo kdy viděl, aby král svíral hlavu v dlaních po sedm let?
Pochopil smysl snu, avšak nepromluvil slova,
a nemluvil o tom s nikým.

94–99)

Poté se odebral do chrámu s obětním kúzletem, aby provedl věštbu,
avšak znamení neřeklo nic o postavení chrámu.
Podruhé se odebral do chrámu s obětním kúzletem, aby provedl věštbu,
avšak znamení opět neřeklo nic o postavení chrámu.
Aby změnil to, co mu bylo předurčeno, usiloval změnit Enlilův výrok.

100–119)

Protože jeho poddaní byli rozptýleni,
začal shromažďovat svá vojska.
Jak zápasník, který vstupuje do hlavního nádvoří, vztáhl ruce proti Ekuru.
Jako bojovník, který se pouští do zápasu,
zacházel se svatyní, jako by měla cenu jen třiceti šekelů.
Jako lupič, plenící město, opřel žebříky o chrám,
aby zničil Ekur jako velkou loď,
aby rozrušil jeho půdu jako půdu v horách, kde se těží drahé kovy,
aby ho rozštípal na kusy jako horu z lapisu lazuli,
aby ho přinutil pokleknout jako město zaplavené Iškurem.
Ačkoliv chrám nebyl horou, kde se kácejí cedry,
dal ulít velké sekery a dal ostřit velké dvojitě sekery,
aby je použil proti němu.
Nasadil rýče proti jeho základům
a (chrám) klesl až ke kořenům země.
Nasadil sekery proti jeho vrcholku,
a chrám se sklonil před ním jako padlý bojovník.
Všechny cizí země se před ním sklonily.

120–148)

Zničil jeho zavlažovací kanály,
a všechny déšť se vracel zpátky k nebesům.
Vytrhal překlady jeho bran a připravil zemi o jeho výzdobu.
Z jeho „Brány, kde nikdy neschází obilí“, dal odvézt obilí,
a připravil zemi o úrodu.
„Bránu hojnosti“ rozbil sekerou,
a všechny cizí země připravil o hojnost.
Dal ulít velké rýče pro (zničení) Ekuru,
jako by (chrám) byl jen velkým polem, posetým rybnatými jezery.
Lidé mohli vidět nitro chrámu,
celu, která nikdy nespátřila denní světlo.
Akkadčané mohli spatřit boží truhlici s posvátným pokladem.
Ačkoliv nespáchala žádný hřích,
vrhl Narám-Sín do ohně jeho božstva lachama,
stojící na velkých podstavcích u chrámu.

(...) cedr, cypřiš, jalovec a zimostráz, dřevo ze svatyně.
Vložil jeho zlato do nádob a jeho stříbro do kožených měchů uložil.
Naplnil doky jeho mědí, jako kdyby to byl velký náklad obilí.
Kováři přetavili jeho stříbro,
klenotníci zpracovali jeho drahokamy,
kovokujcí kuli jeho měď.
Velké lodě zakotvily u chrámu,
velké lodě zakotvily u Enlilova chrámu
a jeho poklady byly odvezeny z města,
ačkoliv to nebyla kořist z vypleněného města.
Když byly poklady odvezeny z města,
příznivý osud opustil Akkad.
Když lodě vypluly z přístaviště,
jasná mysl Akkadu byla odstraněna.

149–175)

Enlil, řvoucí bouře, jež si podrobuje celou zemi,
stoupající záplava, jíž není možno vzdorovat,
uvažoval, co má být zničeno
v odvetu za rozkotání jeho milovaného Ekuru.
Pohlédl k horám Gubin
a nechal sestoupit všechen lid rozlehlého pohoří.
Enlil přivedl z hor Gutejce,
kteří nevypadají jako lidé,
kteří nejsou součástí Země (tj. Mezopotámie),
nezkrotný národ, s lidským rozumem,
avšak s psími způsoby a opičím vzhledem.
Jako ptáci se rozlétlí ve velkých hejnech nad krajinou.
Kvůli Enlilovi roztáhli paže nad pláněmi
jako síť na chytání zvěře.
Nic neuniklo jejich pařátům,
nikdo se nedostal z jejich sevření.
Poslové již nekráčeli po cestách,
kurýrův člun se již neplavil po řekách.
Gutejci vyhnali věrné kozy Enlilovy z jejich ohrad
a přinutili jejich pastýře, aby je následovali.
Vyhnali krávy z jejich ohrad
a přinutili jejich pastýře, aby je následovali.
Zajatci byli na stráži. Lupiči obsadili cesty.
Brány měst v zemi byly pokryty bahnem,
a všechny cizí země hořce naříkaly na hradbách svých měst.
Zřídili si zahrady uvnitř měst,
a nikoliv na širých pláních za hradbami, jak bývalo zvykem.
Jako v dobách před tím, než byla vystavěna a založena města,
rozlehlá pole nerodila žádné obilí,
zaplavená pole nedávala žádné ryby,
zavlažované sady nedávaly žádný sirup ani víno,
z hustých mračen nepadal déšť,
rostlina mašgurum nerostla.

176–192)

V oněch dnech bylo za jeden šekel jen půl síla oleje,
za jeden šekel bylo jen půl síla obilí,
za jeden šekel byla jen jedna mina vlny,
za jeden šekel stříbra jen jeden ban (= 10 síla) ryb.
Za takové ceny se prodávalo na tržištích ve městech!
Kdo ležel na střeše, na střeše zemřel.
Kdo zemřel v domě, nebyl pohřben.
Lidé se navzájem bili kvůli hladu.
V Ki-Ur, Enlilově slavném místě,
se potulovaly smečky psů ve ztichlých ulicích.
Když tudy procházeli dva muži, psi je roztrhali.
Když tudy procházeli tři muži, psi je roztrhali.
Nosy byly rozbité, hlavy byly roztržité,
(uťaté) nosy (?) ležely na hromadách,
hlavy byly rozesety (na zemi) jako zrní.
Čestní lidé byli klamáni zrádci,
hrdinové leželi mrtví na mrtvolách hrdinů,
krev zrádců se mísila s krví poctivých.

193–209)

Tehdy Enlil přestavěl své velkolepé svatyně
na malé rákosové chýše
a jeho skladiště byla stále chudší od východu k západu.
Stařeny, které přežily tyto dny,
starci, kteří přežili tyto dny,
a hlavní kněz-naříkač, který přežil tyto roky,
udeřili do sedmi bubnů, jako kdyby stáli na obzoru,
a spolu s bubny ub, meze a lilis je rozezněli pro Enlila
a (bubny) lomozily jako bouře po sedm dní a sedm nocí.
Stařeny nepřestávaly naříkat: „Ach, běda mému městu!“
Starci nepřestávali naříkat: „Ach, běda jeho lidu!“
Kněz naříkač nepřestával naříkat: „Ach, běda Ekuru!“
Jeho mladé ženy si nepřestávaly rvát vlasy.
Jeho mladí muži nepřestávali brousit své nože.
Jejich nářky zněly, jako kdyby Enlilovi otcové pronášeli lamentaci
na děsuplném posvátném pahorku Enlilových předků.
Kvůli tomu vstoupil Enlil do svého posvátného sídla.

210–221)

Tehdy Sín, Enki, Inana, Ninurta, Iškur, Utu, Nusku a Nisaba,
velcí bohové, upokojili Enlilovo srdce chladnou vodou
a pravili mu:
„Enlile, necht' s městem, které zničilo tvé město,
bude naloženo jako s tvým městem!
Necht' s tím, kdo znesvětil tvou svatyni,
bude naloženo jako s Nippurem!
V tomto městě necht' (uťaté) hlavy naplní studny!
Necht' nikdo nenajde své blízké,
necht' bratr nepozná bratra!

Nechť jeho mladá žena je krutě zahubena ve svém domově,
necht' starý muž hořce nařiká pro svou zabitou manželku!
Nechť jeho holubi nařikají na oknech,
necht' jeho ptáčci jsou zabiti ve svých hnízdech!
Nechť žije v neustálé úzkosti jako plachý holub!“

222–244)

Znovu Sín, Enki, Inana, Ninurta, Iškur, Utu, Nusku a Nisaba,
všichni bohové, obrátili svůj pohled na město,
a přísně prokleli Akkad:
„Město, když ses vrhlo na Ekur,
jak kdyby ses vrhlo na samotného Enlila!
Akkade, když ses vrhl na Ekur,
jak kdyby ses vrhl na samotného Enlila!
Nechť se tvé posvátné hradby až ke svým vrcholům rozezní nářkem!
Nechť tvá svatyně se změní v hromádku prachu!
Nechť tvé podstavce s démony lachama padnou k zemi
jako mladí muži, zpití vínem!
Nechť tvá hlína se vrátí do Abzu, necht' je prokleta Enkim!
Nechť tvé obilí se vrátí do brázdy, necht' toto obilí prokleje Ezinu!
Nechť tvé dřevo se vrátí do lesa, necht' toto dřevo prokleje Ninilduma!
Nechť ras místo dobytčete zabije svou manželku,
necht' řezník místo ovce zabije své dítě!
Nechť voda spláchne tvého chud'ase, když (...)!
Nechť se tvá nevěstka oběsí u brány do nevěstince!
Nechť tvé těhotné kněžky a kultovní nevěstky potratí!
Nechť se tvé zlato prodává za cenu stříbra!
Nechť se tvé stříbro prodává za cenu pyritu,
a necht' tvá měď se prodává za cenu olova!

245–255)

Akkade, necht' tvůj silák je zbaven síly,
takže neuvedne ani svůj vak s proviantem,
a nebude si užívat pohánění tvých skvělých oslů,
necht' celý den jen nečinně leží!
Nechť město zahyne hladem!
Nechť tví měšťané, kteří jídali vybrané pokrmy,
se válejí hladoví v trávě a houštinách,
necht' tvůj muž okusuje rákosovou střechu,
necht' žvýká kožené panty dveří v domě svého otce!
Nechť sklíčenost zahalí tvůj palác, postavený pro potěšení!
Nechť tam neustále bloumají démoni z pouště, z pustého kraje!

256–271)

Nechť lišky, které obývají opuštěná místa,
ometají svými ocasy tvé posvátné ohrady,
určené k očišťovacím obřadům!
Nechť ukuku, pták truchlivý,
si založí hnízdo ve tvých branách,
určených pro zemi!

Ve tvém městě, které nikdy nespalo kvůli zvuku bubnů,
které si neoddycho od slavností,
necht' Nannovi býci, kteří naplňují ohrady,
řvou jako ti, kdo se toulají pouští, pustým krajem!
Necht' na stezkách, lemujících břehy kanálů,
roste vysoká tráva,
necht' na cestách, určených pro nákladní vozy,
roste tráva nářku!
Necht' divocí berani a bdělí hadi z hor
nedovolí nikomu procházet po stezkách,
lemujících břehy kanálů!
Na tvých pláních, kde rostla hustá tráva,
necht' vyrůstá rákos nářku!
Akkade, necht' slaná voda proudí tam,
kde kdysi proudila voda čistá!
Pokud si někdo řekne: 'Chci bydlet v tomto městě!',
necht' si neužije radostí svého obydlí!
Pokud si někdo řekne: 'Chci spočinout v Akkadu!',
necht' si neužije radostí svého přístřeší!"

272–280)

A před Utuem se toho dne vsutku tak stalo!
Na jeho stezkách, lemujících břehy kanálů,
roste vysoká tráva.
Na jeho cestách, určených pro nákladní vozy,
roste tráva nářku.
Divocí berani a bdělí hadi z hor
nedovolí nikomu procházet po stezkách,
lemujících břehy kanálů.
Na jeho pláních, kde rostla hustá tráva,
vyrůstá rákos nářku.
Čistá voda Akkadu změnila se ve slanou vodu.
Když si někdo řekl: 'Chci bydlet v tomto městě!',
neužil si radostí svého obydlí.
Když si někdo řekl: 'Chci spočinout v Akkadu!',
neužil si radostí svého přístřeší.
Za to, že Akkad zničen byl, budiž Inaně sláva!